

‘Ik dacht dat je het nooit zou vragen,’ fluistert hij. Ik slaak een gillette als hij me optilt en laat me meevoeren naar zijn kingsize bed. Hij plaatst me op het dekbed alsof hij een koningin op haar troon plaatst en ontdoet me langzaam van mijn jurk. Kippenvel schiet over mijn lichaam terwijl zijn vingers mijn huid strelen. Als ik volledig naakt ben, leun ik achterover op mijn ellebogen en kijk hem uitdagend aan, wachtend tot hij me bespringt, zoals zoveel begerige mannen voor hem. Hij trekt echter tergend langzaam zijn eigen kleding uit en lijkt het oogcontact zo lang mogelijk te willen aanhouden. Zodra zijn shirt uit is, bestudeer ik zijn buikspieren uitgebreid. Ik ben zo klaar voor hem en ik laat het hem weten door mijn benen langzaam te spreiden.

‘Schiet op,’ sis ik, als hij zijn schoenen uitschopt. Hij grijnst, maar behoudt zijn eigen tempo en als hij, net als ik, volledig naakt is, kruipt hij over me heen.

‘Je bent ongeduldig,’ merkt hij tevreden op, terwijl hij naar het nachtkastje reikt en een condoom tevoorschijn haalt.

‘Ik ben geil,’ fluister ik, waarna ik zijn lippen weer opeis. Hij laat zijn hand afglijden naar de plek waar hij bewijs kan vinden van mijn uitspraak en knikt met een tevreden blik in zijn ogen.

‘Je hebt gelijk.’

Hij glijdt een paar keer met zijn vingers naar binnen terwijl hij me kust, maar ik wil meer en ik wil het nu. Ik draai hem op zijn rug en kruip bovenop hem. Nadat ik hem heb omhuld met het condoom, laat ik hem bij me naar binnen glijden.

‘O shit,’ kreunt hij. Hij lijkt verrast, maar herpakt zich meteen en gaat zonder aarzeling mee in mijn bewegingen. Ik berijd hem terwijl hij zijn handen over elk deel van mijn lichaam laat glijden. Mijn ogen zijn gericht op het plafond en een kortdurend moment sluit ik ze. Het duurt niet lang voordat hij zijn hoogtepunt bereikt, voor de tweede keer die avond. Hoewel mijn hele lichaam warm en gevoelig is, duurt het bij mij iets langer, maar hij blijft me stimuleren tot ik ook zover ben. Ik glimlach. Hoewel ik zelf altijd zorg dat ik klaarkom, moet ik er meestal moeite voor doen als de man eenmaal aan zijn trekken is gekomen. Nick lijkt erop te staan me te helpen en dat waardeer ik.

Als ik de golven van genot over me heen voel spoelen, wil ik zijn hand wegduwen, klaar om te genieten van het genot waar ik aan gewend ben, maar hij pakt mijn pols vast. Ik voel een vreemd soort paniek, maar als ik hem aankijk zie ik de fascinatie in zijn ogen en ik span mijn hele lichaam aan. Hij blijft wrijven en terwijl hij dit doet, blijf ik zweven. Hij zorgt ervoor dat het langer duurt dan normaal voordat mijn orgasme wegebt. Veel langer. Mijn ogen rollen weg en mijn hele lichaam kronkelt onder zijn aanraking, terwijl hij me er opnieuw van weerhoudt hem weg te duwen, hem te stoppen. Het is een marteling, maar op de meest heerlijke manier.

Als de golven uiteindelijk afnemen in intensiteit sluit ik vermoed van de inspanning mijn ogen. Oppervlakkig haal ik adem. Het is lang geleden dat een orgasme zo... intens was. Op de momenten dat ik zo geniet, kan ik nergens aan denken. Ik kan alleen maar voelen, alleen maar kreunen en alle gedachten die de hele dag op de achtergrond aanwezig zijn, verdwijnen. Het is pure ontsnapping en ik vind het heerlijk. Nick bedekt mijn lichaam met kusjes en komt tegen me aan liggen, terwijl hij me stevig vasthoudt. Hij is zo warm.

Sloom zucht ik, maar dwing mijn ogen dan weer open. Balanceren op het randje tussen slaap en bewustzijn is gevaarlijk. Ik kruip uit zijn omhelzing en ga rechtop zitten, terwijl ik met mijn handen over mijn armen wrijf om zijn warmte te vervangen.

Hij kijkt slaperig naar me op. ‘Hé.’

Ik sta op van het bed en begin mijn ondergoed weer aan te trekken.

‘Wat doe je?’

‘Niets. Ga maar slapen,’ glimlach ik. ‘Het is goed. Dat was fijn.’ Ik kleed me verder aan en als ik naar hem spiek zie ik zijn frons, maar hij zwijgt. Wat had hij verwacht, dat ik bleef slapen? Dat zou ik nooit doen. Elke nacht slaap ik thuis, in mijn eigen bed. Alleen.

Als ik aangekleed ben, pak ik mijn telefoon en stuur mijn gps-locatie naar mijn chauffeur, zodat hij me op kan halen.

‘Dus je gaat,’ constateert Nick het overduidelijke. Ik knik en ook hij staat op. Volledig naakt komt hij voor me staan en ik bekijk hem van teen tot top, waarna mijn ogen blijven hangen op de zijne. Hij is zichtbaar moe, klaar om zich over te geven aan de post-erotische roes die leidt tot een verzadigde slaap.

‘Maar ik ben nog lang niet klaar met je.’ Opnieuw kust hij me en ik laat me kussen. Zijn armen pakken mijn middel vast en hij trekt me dicht tegen zich aan. Zijn lichaam is zo warm en zijn omhelzing zo stevig dat ik mijn regels bijna het raam uit zou gooien. Bijna.

‘Dan zal je me moeten bellen,’ zeg ik schouderophalend, want er is geen enkele kans aanwezig dat ik nu blijf.

‘Ik heb je nummer niet.’

‘Drie,’ begin ik, waarna ik een kusje in zijn nek druk. ‘Eén. Nul.’

Het is niet gebruikelijk dat ik iemand mijn nummer geef, maar ik weet dat het in deze vorm onbruikbaar is. Na elk getal kus ik hem op een andere plek in zijn nek en als ik klaar ben kijkt hij me geamuseerd aan.

‘Dat heb ik natuurlijk niet onthouden,’ gromt hij, terwijl hij zichzelf weer tegen me aanduwt en me kust. Opnieuw ga ik erin mee en gedurende zijn professionele afleidingsmanoeuvre pakt hij de telefoon uit mijn hand. Hij tikt wat getallen in en ik zie dat hij belt. Zijn nummer.

Het verbaast me dat hij de moeite neemt. Voor mij is het geen gewoonte om nummers uit te wisselen en ik vraag me af of het voor hem slechts een formaliteit is, of dat hij me echt vaker zou willen zien.

‘Zo. Nu hebben we elkaars contactgegevens,’ constateert hij tevreden, terwijl hij me mijn telefoon overhandigt en glimlacht. ‘Als je echt weg wilt, moet je nu gaan. Anders sta ik niet voor mezelf in.’

Ik kijk naar beneden en glimlach; hij is overduidelijk klaar voor ronde twee. Hoewel ik een fractie van een seconde aarzel, knik ik en loop ik weg zonder nog iets te zeggen. Nick volgt me.

‘Ik ben nog niet klaar met je,’ zegt hij vanuit de deuropening als ik de lift in stap. Ik druk op het knopje van de begane grond, waarna de deuren sluiten en ons van elkaar scheiden. Waarschijnlijk voorgoed.

Mijn chauffeur rijdt me naar mijn huis. Het huis waarvan gelukkig maar heel weinig mensen het adres kennen, het huis waar ik veilig ben en mezelf kan zijn. Ik woon aan de rand van de stad, enigszins in de bossen. Het is volledig verborgen van de wereld. Zodra het hek opent, rijden we de lange oprit op en we komen uit bij de voordeur.

‘Bedankt,’ zeg ik tegen de chauffeur. Hij knikt, wenst me goedenacht en als ik uitstap, rijdt hij zoals altijd meteen weg. De deur opent als ik mijn sleutel in het slot steek en hem omdraai. Binnen richt ik me tot het kastje aan de muur om het alarm te ontmantelen en leun vervolgens tegen de gesloten deur.

De stilte overvalt me. Ik luister, spits mijn oren om iets te horen, maar er is niets. Slechts stilte. Mijn huis is mijn tempel, mijn heilige plek. De enige plek op de wereld waar ik mezelf toesta mezelf te zijn en ik voel het masker dat constant op mijn gezicht geplakt zit wegglijden. Ik ontspan en haal diep adem, maar dan, zonder enkele waarschuwing, blijft mijn ademhaling hangen op een snik. Ik begin genadeloos te huilen en voel de pijn

mijn lichaam overnemen. De zoute tranen willen naar buiten en ze willen het nu. Ik probeer diep adem te halen, wetend dat het kan helpen, maar telkens stopt het. Mijn longen krijg ik niet gevuld met lucht, terwijl mijn lichaam schokt en de tranen het werk van mijn visagiste meedogenloos verpesten. Ik verstop mijn gezicht achter mijn handen, ook al is er niemand die me kan zien.

Dit is wie ik ben. Een hoopje ongeluk in een veel te groot huis. Ik voel me machteloos en met brandende ogen en gloeiende wangen besluit ik de politieagent, die ik veel te vaak lastigval met dezelfde vraag, een berichtje te sturen.

Lindsey: Is er nieuws?

Ik krijg niet meteen iets terug, maar gezien het tijdstip verwacht ik dat ook niet. Ik weet dat als er nieuws zou zijn, ik het zou horen. Hij heeft me beloofd dat ik de eerste zal zijn die hij belt en ik geloof hem. Maar soms kan ik mezelf er niet van weerhouden toch te informeren. Misschien ben ik verslaafd aan teleurstelling. Wat de reden ook is, ik weet dat ik morgenochtend wakker word en een negatief antwoord op mijn telefoon zal lezen. Ik snik nogmaals en krabbel langzaam omhoog.

Dit is wie ik ben. Dit is de reden dat ik er alle wakende uren van de dag voor kies om te acteren.